

Af Dorte Sig Leergaard
Jernaldervej 11
6950 Ringkøbing

Advarsel fra en svensker

Vi griner ad svenske tilstande. Men en svensker advarer os mod dem.

Hvis ikke vi tænker os om, ender vi med at blive noget helt forfærdeligt: Sverige!

Ordene var forleden intro til Jonatan Spangs tv-satire om Emil fra Lønneberg, der i bedste normkritiske-ingen-skal-pådutte-mig-repressiv-identitet-stil ikke vil være Emil fra Lønneberg, men blot "menneske fra sted".

Genialt set og hylesjovt. Men advarslen om, at vi ender som noget helt forfærdeligt, er knap så sjov, når den kommer fra en svensker. Og det gør den!

Generalsekretæren for Svenska Evangeliska Alliansen, Olof Edsinger, advarer os om, at der netop nu foregår et voldsomt socialt eksperiment i de svenske børnehaver og skoler.

Sverige er et skrækeksempel

Det svenske eksperiment handler om normkritisk pædagogik og lanceres af RFSL (svensk LGBT), RFSU (Riksforbundet För Seksuell Upplysning) og flere statslige myndigheder. Den grundlæggende inspiration er hentet i den internationale queer-bevægelse, og man retter sin kritik imod normer i almindelighed og hetero-normen i særdeleshed.

Der bliver sat spørgsmålstejn ved alt tale om "normalt" og "unormalt", og ikke mindst to-køns-normen udsættes konstant for beskydning.

"Jeg mener helt enkelt, at Sverige er et skrækeksempel, og at både kirkelige og ikke-kirkelige i Danmark skal vide, hvad der sker hos os, og hvad der sandsynligvis venter jer," lyder Edsingers klare advarsel.

Senest fremsatte Olof Edsinger sine synspunkter på en konference i København om Køn og Kirke lørdag den 29. september. En konference arrangeret af Evangelisk Luthersk Netværk, ELN.

Sig ikke dreng og pige, mor og far

Edsinger trækker flere eksempler frem, som underbygger advarslen:

I den svenske stats redegørelse *Ligestilling i børnehaven* fra 2006 bliver det konstateret at: "Børnehaven i den svenske model repræsenterer såvel et børnepædagogisk som et kønspolitisk projekt." Og man kan nu i officielle svenske dokumenter fra skolevæsen og diskrimineringsombudsmanden læse, hvad det indebærer i praksis.

I *Lige rettigheder i børnehaven* fra Diskrimineringsombudsmanden (2015) kan man f.eks. læse tips til, hvordan man kan undgå af "opretholde og stadfæste to-køns-normen" blandt børn. Blandt forslagene er, at man kan sørge for "at der findes kønsneutrale toiletter, så børnene ikke behøver vælge mellem drenge- og pigetoiletter" og "at spørgsmål som vedrører homo-, bi- og heteroseksualitet bliver behandlet ligeværdigt og integreret i institutionen."

Lärarnas Riksförbunds Studerandeförening går endnu videre. I vejledningen *Det åbne klasseværelse* opfordrer man alle lærere til at holde om med at bruge udtryk som "piger" og "drengene," "mor" og "far". Begrundelsen er, at "ikke alle elever er komfortable med at blive omtalt med det køn, de er blevet tildelt." En lille minoritets ønske skal altså diktere betingelserne for såvel sproget som hele måden af forholde sig på i skolen.

Det er en bærende bjælke i den normkritiske tænkning, at både det biologiske og det sociale køn er konstrueret. I den nævnte redegørelse hævder man, at det "nordiske syn er [...] at køn er en social konstruktion, og at maskulinitet er foranderlig." I redegørelsen bruges det blandt andet som modargument mod at tilstræbe flere mandlige pædagoger i børnehaverne. Sådan en strategi skulle nemlig stadfæste to-køns-normen!

Hvad er problemet?

Olof Edsinger peger på, at der er et helt grundlæggende problem med den normkritiske pædagogik. Den såkaldte to-køns-norm bekræftes nemlig af de fleste udviklingspsykologer. I den psykodynamiske skole anvender man begreber som kønsidentitet, kønsstabilitet og kønskonstans – faser som netop findes, mens børn er i førskolealderen. Og det er først når disse faser er gennemlevede, og man er rodfæstet i sin identitet, at man kan agere seksuelt ansvarlig. Men i dagens Sverige opfordrer man altså til at slå denne udvikling i stykker.

Som kristne – eller blot som medmennesker har vi et ansvar for at støtte dem, som identificerer sig som LGBT+ personer. Men, understreger Edsinger, der må være andre måder at gøre det på end ved blot at overtage den normkritiske pædagogik.

De strategier, som bliver præsenteret fra normkritisk hold, indebærer, at *al* identitet og seksualitet kan betragtes som flydende. Det skaber problemer for mange unge, som skal famle sig frem til egen identitet.

"Personligt," siger Edsinger "ser jeg derfor også en kobling mellem tidens normopløsning og den historiske høje psykiske mistrivsel, som præger den unge generation af svenskere.

Min opfordring til jer i mit danske broderland er derfor, at I sætter hælene i, mens tid er. Tro mig, I vil ikke have det, som det er nu i Sverige."

Olof Edsinger, er generalsekretærare för Svenska Evangeliska Alliansen. Dorte Sig Leergaard er landsleder i Evangelisk Luthersk Netværk, ELN.